

Estimados diocesanos:

Todos hemos aprendido desde muy pequeños una recomendación o una orden de nuestros padres que nos repetían muchas veces la frase a responder a una persona que nos ofrece un regalo. ¿Qué o cómo se dice? Y nos salía con satisfacción la palabra gracias ante el obsequio que ya teníamos entre las manos. La misma satisfacción se mostraba en el rostro de nuestros padres porque se aseguraban que habíamos aprendido a transitar por el camino de la buena educación. Se sentían satisfechos también con nuestra respuesta los autores del regalo.

A medida que cumplimos años valoramos mucho más ese pequeño gesto de recibir y agradecer. Aparentemente tiene poca importancia pero en el fondo denota una actitud positiva y respetuosa ante una persona que nos muestra su cariño; una actitud que obliga al olvido de sí mismo para reconocer la importancia del otro que recibe una palabra cariñosa de nuestros labios. Aquí no valoramos ahora el regalo sino el agradecimiento; no buscamos aumentar y mejorar en cada ocasión el obsequio sino la actitud ante un detalle gratuito.

El papa Francisco tiene frases muy acertadas y ocurrentes que llegan al corazón de todos de forma instantánea. Hablando de la familia afirmaba que no debían olvidar nunca sus miembros tres palabras que envolvían prácticamente todo el quehacer ordinario de sus relaciones. Tenían que utilizarlas siempre: **Permiso, gracias, perdón**. Con seguridad eso favorecería el encuentro, el afecto y la esperanza en el futuro. En el caso que nos ocupa, el de las “gracias”, decía que “la dignidad de las personas y la justicia social pasan por una educación de la gratitud”. En esa línea educativa están los padres, los maestros, los catequistas y todos aquellos cuya misión fundamental se orienta a posibilitar el crecimiento personal de los niños y jóvenes.

Los cristianos sabemos dar gracias a Dios en primer lugar. Entre los aspectos de nuestras oraciones subrayamos el agradecimiento a nuestro Padre por la vida, por la alegría de la fe y por todos los dones, personas y cosas, que ha puesto a nuestro alcance para vivir en la verdad de las bienaventuranzas. Nos educamos contando con la presencia de Dios en todo momento.

Ese agradecimiento que os comento lo quiero aplicar a mí mismo. Disculpad si lo personalizo demasiado. En estos dos meses (mayo-junio) recuerdo y celebro algunos acontecimientos de mi vida con una inmensa gratitud a Dios por todo lo que me ha ocurrido en mi historia de fe.

Me bautizaron a los cinco días de mi nacimiento que se produjo el 31 de mayo; comparto mi gratitud a Dios con mis padres y mi familia toda. El día 10 de mayo recibí por primera vez al Señor en la Eucaristía; comparto mi acción de gracias con el párroco, catequistas y comunidad parroquial. El día 9 de junio recibí la ordenación presbiteral en Valencia; agradezco a los formadores y profesores del Seminario sus desvelos por acompañarme en esa importante etapa de mi vida mediante la oración, los sacramentos, la comunidad de seminaristas. A partir de mi ordenación me sentí querido por las comunidades parroquiales donde ejercí el ministerio y por los sectores educativos y equipos de sacerdotes a los que intenté ayudar por medio de los encargos pastorales recibidos. A principios de mayo me comunicaban que el Santo Padre me nombraba Obispo Auxiliar de Valencia donde recibí la ordenación el día 2 de julio. Allí mismo, en la diócesis de Menorca y aquí, en Lleida, comparto mi gratitud con los hermanos obispos con los que colaboré, con los organismos diocesanos a los que serví y, en general, con las comunidades de las tres diócesis en las que me sentí siempre como en familia buscando la santidad en el desarrollo del ministerio.

Además de dar las gracias, os pido que continuéis rezando por mí. Con mi afecto y bendición
+Salvador Giménez, obispo de Lleida.

DONAR GRÀCIES

11. juny.2023.

Estimats diocesans:

Tots hem après des de ben petits, seguint la recomanació o manament dels pares, amb quina frase havíem de respondre quan una persona ens oferia un regal: “Què es diu?” I ens sortia amb satisfacció la paraula *gràcies* davant l'obsequi que ja teníem a les mans. La mateixa satisfacció es mostrava en el rostre dels nostres pares perquè veien que ja havíem après a transitar pel camí de la bona educació. També els autors del regal se sentien contents amb la nostra resposta.

A mesura que fem anys valorem molt més aquest petit gest de rebre i agrair. Aparentment té poca importància, però en el fons denota una actitud positiva i respectuosa davant d'una persona que ens mostra el seu afecte; és una actitud que obliga a l'oblit d'un mateix per reconèixer la importància de l'altre que rep una paraula afectuosa dels nostres llavis. Aquí no valorem ara el regal, sinó l'agraïment; no busquem augmentar i millorar en cada ocasió l'obsequi, sinó l'actitud davant d'un detall gratuït.

El papa Francesc té frases molt encertades i enginyoses que arriben al cor de tothom de manera instantània. Parlant de la família, afirma que els seus membres mai no han d'oblidar tres paraules que embolcallen pràcticament tot el quefer diari de les seves relacions. Han de fer servir sempre: **si us plau, gràcies, perdó**. Segur que amb elles afavorim la trobada, l'afecte i l'esperança en el futur. En el cas de què parlem -el de les “gràcies”- diu que “la dignitat de les persones i la justícia social passen per una educació de la gratitud”. En aquesta línia educativa hi són els pares, els mestres, els catequistes i tots aquells que tenen la missió fonamental d'orientar i possibilitar el creixement personal de nens i joves.

Els cristians sabem donar gràcies a Déu, en primer lloc. Entre els aspectes de les nostres oracions subratllem l'agraïment al nostre Pare per la vida, per l'alegria de la fe i per tots els dons, persones i coses, que ha posat al nostre abast per viure en la veritat de les benaurances. Ens eduquem comptant amb la presència de Déu en tot moment.

Aquest agraiement que us comento el vull aplicar a mi mateix. Disculpeu si personalitzo massa. En aquests dos mesos de maig i juny recordo i celebrego alguns esdeveniments de la meua vida amb una immensa gratitud a Déu per tot el que m'ha passat en la meua història de fe.

Em van batejar al cap de cinc dies del meu naixement, que va ser el 31 de mai: comparteixo la meua gratitud amb Déu, amb els meus pares i tota la meua família. El dia 10 de maig vaig rebre per primera vegada al Senyor en l'Eucaristia: comparteixo la meua acció de gràcies amb el rector, catequistes i comunitat parroquial. El dia 9 de juny vaig rebre l'ordenació presbiteral a València: agraeixo als formadors i professors del Seminari els seus esforços per esperonar-me i acompanyar-me en aquesta important etapa de la meua vida mitjançant l'oració, els sagraments, la comunitat de seminaristes. A partir de la meua ordenació em vaig sentir estimat per les comunitats parroquials on vaig exercir el ministeri i pels sectors educatius i equips de sacerdots a qui vaig intentar ajudar per mitjà dels encàrrecs pastorals rebuts. A principis de maig em comunicaven que el Sant Pare em nomenava Bisbe Auxiliar de València on vaig rebre l'ordenació el dia 2 de juliol. Allí mateix, a la diòcesi de Menorca i aquí, a Lleida, comparteixo la meua gratitud amb els germans bisbes amb qui vaig col·laborar, amb els organismes diocesans als quals vaig servir i, en general, amb les comunitats de les tres diòcesis en què em vaig sentir sempre com en família buscant la santedat en el desenvolupament del ministeri.

A més de donar les gràcies, us demano que continueu resant per mi.

Amb el meu afecte i benedicció

+S. Giménez, bisbe de Lleida.